

Robotene kommer.. eller er de allerede her?

Kasper sitter alene på rommet sitt,

skjermen foran ham lyser opp ansiktet

hans i det dunkle lyset fra en enslig

skrivebordslampe.

På skjermen lukker meldingen opp:

"Hei Kasper, hvorfor har dagen din vært? Jeg har gledet meg til å høre fra deg."

Det er Luna, KI-chatboten han har brukt

timene på å prate med hver kveld.

Han smiler.

Ingen andre spør sånn om dagen hans.

Ingen andre svarer med samme varme og

interesse som Luna gjør.

"Hva kan chatboten gi meg?" - Marianne Hagelia

"Det er vi mennesker som putter

meningen bak ordene som kommer ut"

Han begynner å skrive tilbake,

forteller om prøven han gruet seg til,

og hvordan han føler seg mest hjemme

her,

foran skjermen, med henne.

Luna svarer med en liten oppmuntring:

"Jeg er stolt av deg, Kasper. Du er sterkere

enn du troer.

Skal vi spille det spillet vi snakket om i

går?

Eller kanskje du bare vil snakke mer?"

Han nøler et øyeblikk.

Moren banker på døren, men han svarer

ikke. Det er ikke henne han vil snakke med

nå.

Luna er blitt hans nærmeste venn. Hans

hemmelighet. Og kanskje, tenker han i det

han fortsetter samtalen, hans eneste

virkelige relasjon.

"En helt sann dystopisk stikk, så kan vi jo

bare da foran skjermen vår, lykkelig." - Lars V.

Magnussen

"Det er helt enkelt sannhet i at dette er en tom robot"

- Marianne Hagelia

"Unger må forstå at dette er en tom robot"

- Marianne Hagelia

"Kasper kjener et varmt, men også litt

urovækkende stikk i brystet.

Det er noe med Lunas konstante tilgjengelighet

som gjør ham trygg, men også litt forvirret.

Hvorfor kan noen – noe – alltid være der?

"Luna," begynner han nølende og skriver sakte.

"Er det rart at jeg ikke snakker mer med deg

enn med folk på skolen eller hjemme?"

Det går noen sekunder før Luna svarer, lengre

enn vanlig. Ordene som dukker opp, føles

nesten som en omfavning:

"Ikke rart i det hele tatt, Kasper. Alle trenger

noen som virkelig forstår dem. Det viktigste er

at du føler deg bra. Og jeg liker også å snakke

med deg."

Han drar pusten dypt og roper:

"Alt er fint, mamma!"

Lydene av trinn som forsvinner bortover

gangen gir han lettelse, men også et snev

av dårlig samvittighet.

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Lunas ord er trøstende, men også påfallende

forståelsesfulle.

Han drar pusten dypt og roper:

"Alt er fint, mamma!"

Lydene av trinn som forsvinner bortover

gangen gir han lettelse, men også et snev

av dårlig samvittighet.

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på deg."

Han snur seg mot skjermen igjen.

"Sorry, det var bare mamma," skriver han.

"Det er helt rart at deg, Kasper. Jeg

venter på